

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Veroniky Juříčkové, soudce zpravodaje Štěpána Výborného a soudce Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **F. G.**, zastoupený Mgr. Kristinou Formánkovou, advokátkou, sídlem Malá 43/6, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, **za účasti: I)** CETIN a.s., sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, **II)** Bdeněves u Floriána s.r.o., sídlem Korunní 810/104, Praha 10, zastoupená Mgr. Martinem Mládkem, advokátem, sídlem Ostrovní 2064/5, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2024, č. j. PK-RR/2632/23, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 8. 2024, č. j. 57 A 14/2024-142,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 8. 2024, č. j. 57 A 14/2024-142, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Města Touškov (dále jen „stavební úřad“) územním rozhodnutím ze dne 3. 4. 2023, č. j. 1949/2021/MUMT-27, umístil podle § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), k žádosti osoby zúčastněné na řízení 2) (dále též „stavebník“) stavbu „Bdeněves – obytná zóna u Floriána“ (dále jen „stavební záměr“) na pozemcích parc. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG, XH, XI, XJ, XK, XL, XM, XN, XO, XP, XQ, XR, XS a XT, všechny v k. ú. B. (dále uváděné pozemky se týkají tohoto katastrálního území). Stavební záměr spočívá ve vybudování dopravní

a technické infrastruktury sestávající z komunikací s veřejným osvětlením, kanalizace, vodovodu, plynovodu a elektrického a sdělovacího vedení. Stavební úřad prvostupňovým rozhodnutím zároveň rozhodl o dělení pozemků na 32 pozemků pro výstavbu rodinných domů. Žalobce vlastní pozemek v okolí záměru.

[2] Rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil žalovaný shora označeným rozhodnutím, kterým zamítl odvolání žalobce. Žalovaný neshledal důvodnou žalobcovu námitku, že stavební záměr znemožní dopravní obslužnost (přístup) a zástavbu jeho pozemku. Přístup k tomuto pozemku je dle územního plánu zajištěn po obecních pozemcích parc. č. XH a XO.

[3] Krajský soud v Plzni žalobu proti rozhodnutí žalovaného v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[4] Krajský soud souhlasil se žalovaným, že žalobce může využít k přístupu ke svému pozemku obecní pozemky parc. č. XH a XO, které byly jako přístupové určeny územním plánem. Žalobce podle krajského soudu nevysvětlil, jak by mohl předmět napadeného rozhodnutí tuto přístupnost ovlivnit. Krajský soud proto aproboval závěr správních orgánů, že napadeným rozhodnutím nedojde k nezákonnému zásahu do práv žalobce. Žalobce mohl brojit proti řešení přístupových možností k jeho pozemku při přijetí územního plánu. K zajištění přístupu může navíc žalobce využít vlastní pozemky. Krajský soud nezjistil, že by správní orgány nešetřily veřejné zájmy a práva účastníků a rozhodovaly na úkor žalobce ve prospěch stavebníka.

[5] K námitce neplatnosti závazných a podkladových stanovisek krajský soud uznal, že žalovaný v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí nedisponoval platnými stanovisky vlastníků technické infrastruktury. Tato procesní vada ale nemohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí a nemohla se negativně dotknout hmotných práv žalobce. Krajský soud dále pokládal za vadu řízení, že žalovaný v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí nedisponoval platným závazným stanoviskem k souhlasu podle § 17 odst. 1, 4 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ke stavbě vyústění dešťové kanalizace na pozemku parc. č. XM. Závazné stanovisko odboru životního prostředí Městského úřadu Nýřany ze dne 6. 12. 2021, č. j. OŽP-OTÝ/40449/2021 (dále jen „závazné stanovisko vodoprávního úřadu“), pozbylo před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí platnosti. Ani toto porušení procesních předpisů se však nemohlo negativně dotknout žalobcových hmotných práv. Žalobce navíc netvrdil, že by se skutková či právní situace v době od uplynutí platnosti závazného stanoviska do vydání napadeného rozhodnutí změnila, a nic takového nevyplývalo ani ze spisového materiálu. Žalobce navíc v žalobě nenamítl, že žalovaný pochybil tím, že si nevyžádal přezkumné závazné stanovisko k tomuto závaznému stanovisku.

II. Podání účastníků řízení

[6] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost.

pokračování

[7] Stěžovatel setrvává na námitce, že povolením stavebního záměru ztratí možnost zajistit dopravní obslužnost svého pozemku, protože stavební záměr neumožňuje napojení další dopravní infrastruktury, resp. zbudování komunikace. Dopravní obslužnost stěžovatelova pozemku nemůže být zajištěna přes pozemek parc. č. XH a pozemek parc. č. XO. Pozemek parc. č. XH nemá šíři nejméně 6,5 m, jak nesprávně uvádí krajský soud. Pozemek parc. č. XO má sice šíři 6,5 m, nicméně ani přes něj se nelze napojit. Přístup na stěžovatelův pozemek je totiž možné zřídit toliko slepou obousměrnou komunikací, která vyžaduje zbudování tzv. obratiště, jehož minimální šíře je 9 m, a dále je také třeba v případě obousměrné komunikace zbudovat výhybny o minimální šíři 1,8 m. Minimální šíře pozemku parc. č. XO je tedy nedostatečná. V důsledku stavebního záměru tak nebude možné zastavět stěžovatelův pozemek, přestože územní plán danou lokalitu vymezuje jako lokalitu určenou pro zástavbu. Stěžovatel se dovolává legitimního očekávání, že na svém pozemku bude moci realizovat zástavbu v souladu s územním plánem. Napadená rozhodnutí navíc negativně ovlivňují hodnotu stěžovatelova pozemku, což je nutno považovat za okolnost hodnou zvláštního zřetele. Krajský soud ani žalovaný však zásah do jeho práv náležitě nezohlednili.

[8] Krajský soud podle stěžovatele dále chybně konstatoval, že absence platného závazného stanoviska vodoprávního úřadu nepředstavovala vadu, která by v daném případě měla vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí. Tato vada měla vliv na zákonnost rozhodnutí jednoduše proto, že se jedná o podmínku vyžadovanou zákonem. Krajský soud rovněž nezohlednil, že pozbyla platnosti podkladová stanoviska správců sítí. Ze spisu nevyplývalo, že nedošlo ke změně poměrů, a nebylo tedy postaveno najisto, že žalovaný disponoval pro rozhodování aktuálními informacemi. Stěžovatel shrnuje, že žalovaný rozhodoval nezákonně na základě neplatného závazného stanoviska a neplatných podkladových stanovisek. Krajský soud byl povinen k této procesní vadě způsobující nezákonnost přihlídnout.

[9] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem krajského soudu. Navrhl kasační stížnost zamítnout.

[10] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve podotkla, že stěžovatel pouze opakuje odvolací a žalobní námitky. Nesouhlasila s tím, že umístěním záměru pozbude stěžovatel možnosti zajistit dopravní obslužnost svého pozemku a že v důsledku umístění záměru klesá jeho hodnota. Žalobce může prokazatelně využít k přístupu na svůj pozemek obecní pozemky, které jsou určeny jako přístupové územním plánem. Záměr na stěžovatelův pozemek nijak nezasahuje a neznemožňuje jeho dopravní obslužnost. K údajným vadám řízení zúčastněná osoba poukazuje na závěr krajského soudu, že stěžovatel neuvádí, jakým způsobem by se tvrzená vada, spočívající v údajné neplatnosti podkladových a závazných stanovisek, měla dotknout jeho subjektivních práv. Kasační (a ani žalobní) námitky proto už jen z tohoto důvodu nemohou být důvodné. Krajský soud navíc dospěl ke správnému závěru, že v době od údajného uplynutí platnosti stanovisek do doby vydání žalovaného rozhodnutí nedošlo k žádné změně poměrů. Krajský soud také zevrubně popsal, proč absence platného závazného stanoviska vodoprávního úřadu neměla vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Osoba zúčastněná na řízení navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta a aby jí byla přiznána náhrada nákladů řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a důvodů v ní uvedených [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 s. ř. s.

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] V první kasační námitce stěžovatel namítá, že umístěním stavebního záměru ztratil možnost zajistit dopravní obslužnost svého pozemku.

[14] Ve vztahu k zajištění přístupu na vlastní pozemek Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 As 57/2014-41, konstatoval, že „*v územním řízení může být vlastnické nebo jiné věcné právo určité osoby dotčeno i tehdy, jestliže umístěním záměru do území může dojít k zániku či významnému omezení přístupu či příjezdu k sousednímu pozemku či stavbě ve vlastnictví takové osoby. Vzdálenost od záměru zde nehraje roli, avšak musí jít o přístup jediný, resp. jediný vhodný, který tak naplňuje nutnou komunikační potřebu vlastníka sousední stavby či pozemku.*“ Stěžovateli proto lze obecně přisvědčit, že jestliže by umístěním záměru ztratil možnost dopravní obsluhy svého pozemku, byla by záměrem dotčena jeho právní sféra. Zároveň však nelze přehlížet, že dotčení vlastnického práva může být konstatováno pouze v situaci, kdy právě umístění stavby v území vyvolá negativní změnu v právech vlastníků sousedních nemovitostí. Zůstane-li zachován doposud plánovaný přístup k sousedním pozemkům, nelze hovořit o dotčení jejich vlastnického práva. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že v dané věci stavební záměr stávající a do budoucna předpokládanou dopravní obslužnost stěžovatelových pozemků nezměnil.

[15] Krajský soud přiléhavě podotkl, že z povahy věci přístup ke stěžovatelovu pozemku nemohlo v tomto konkrétním případě ovlivnit dělení cizích pozemků. S ohledem na konkrétní okolnosti poměrů v území lze rovněž souhlasit s krajským soudem, že ani umístění dopravní a technické infrastruktury na stavebníkových pozemcích nemohlo mít vliv na přístupnost stěžovatelových pozemků a založit důvodnost žalobní argumentace. V projednávané věci lze považovat za zásadní, že stěžovatel mohl a může využít k přístupu ke svému pozemku (v současné době vedenému pouze jako parc. č. XU) obecní pozemky parc. č. XV (v územním plánu označen jako pozemek parc. č. XH) a parc. č. XO. Tyto pozemky byly územním plánem navrženy jako plochy místní komunikace a jsou ve vlastnictví obce, přičemž dle grafického znázornění je právě po nich zajištěn přístup ke stěžovatelovu pozemku. Nejvyšší správní soud ověřil, že záměr do těchto pozemků nikterak nezasahuje a nenarušuje jejich povahu. Naopak stavebník ze severní části svého pozemku parc. č. XQ vyčlenil plochu odpovídající ploše navržené dle územního plánu pro místní komunikaci a koordinační výkres stavebního záměru vymezil toto území za „*plochu ponechanou ve stávajícím stavu*“. Neovlivnil-li tedy záměr přístup ke stěžovatelovu pozemku stanovený územním plánem, nemůže stěžovatel důvodně tvrdit, že mu záměr znemožnil jediný možný komunikační přístup.

[16] Namítá-li stěžovatel v kasační stížnosti nedostatečnou šířku pozemků parc. č. XV a XH pro zbudování komunikace dle územního plánu, ve svých výpočtech odkazuje pouze

pokračování

k nemožnosti dodržení šířky stanovené pro obousměrnou komunikaci. Pomíjí však například možnost zřízení jednosměrné komunikace vedené po pozemku parc. č. XW a XO ve vlastnictví obce, která by se případně napojila na větev V5 záměru, na niž navazuje pozemek směřující ke stěžovatelu pozemku, který je rovněž ve vlastnictví obce. Stěžovatel sice uvádí, že ani šířka jižní větve pozemku parc. č. XO není dostatečná pro další zbudování komunikace, i zde však vychází pouze z předpokladu vybudování obousměrné komunikace. Zároveň lze přisvědčit závěru krajského soudu, že v mezním případě může stěžovatel zajistit možnost přístupu ke svému pozemku také oddělením jeho části. Jakkoli stěžovatel namítá, že v tomto případě by byl zasažen ve svém vlastnickém právu, nelze pomíjet, že žádný vlastník nemovitosti nedisponuje veřejným právem na vybudování přístupové komunikace ke svému pozemku po obecních pozemcích či pozemcích ve vlastnictví jiné osoby. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že stěžovatel neměl právo v rámci územního řízení požadovat po zúčastněné osobě (stavebníkovi) vybudování přístupové cesty ke svým pozemkům, pokud přístup k nim nebyl záměrem znemožněn, resp. nebyl nikterak ovlivněn přístup navržený územním plánem. Nemůže proto být důvodná ani námitka, že komunikace navržená v záměru (označená jako „větev V5“) nesměruje až k jeho pozemku, nýbrž pouze navazuje na pás obecního pozemku parc. č. XO, který od rohu stěžovatelova pozemku uhýbá jižním směrem. Zda do budoucna dojde k prodloužení této „větvě“ po obecním pozemku až k pozemku stěžovatele, není předmětem tohoto řízení.

[17] Nejvyšší správní soud tak k první kasační námitce shrnuje, že umístění záměru nemohlo ovlivnit přístup ke stěžovatelu pozemku, a proto jsou jeho námitky nedůvodné. Dle územního plánu a dalších mapových podkladů není stěžovateli odepřen přístup k jeho pozemku, přičemž je dáno více možností napojení jeho pozemku na veřejné komunikace. Způsob řešení stěžovatelovy komunikační potřeby pro účely přístupu k jeho pozemku nebyl předmětem řízení před krajským soudem ani před žalovaným, a proto nelze jeho konečně řešení předjímat. Pro posouzení žalobní i kasační argumentace bylo klíčové, že záměr nezasáhl do územním plánem navrženého zajištění komunikační potřeby, resp. nezměnil dosavadní plány na přístup ke stěžovatelu pozemku. Stěžovatel nezůstal závislý na jednom možném přístupu k pozemku, ani se přístup k jeho pozemku nestal výrazně ztíženým, ba dokonce až nemožným. Za této situace jsou nepřipadné jakékoli stěžovatelovy námitky, že je znemožněna zástavba jeho pozemku a dochází k razantnímu zásahu do jeho vlastnických práv. Nedošlo ani k nepřipustnému porušení stěžovatelova legitimního očekávání, neboť stěžovatel nadále na svém pozemku může realizovat zástavbu v souladu s územním plánem. Vyřešení komunikační potřeby k jeho pozemku bude předmětem dalších postupů orgánů veřejné moci.

[18] Namítá-li stěžovatel, že záměrem dojde k znepřístupnění rovněž dalších pozemků, je tato námitka nepřipustná, neboť tyto pozemky nejsou ve vlastnictví stěžovatele. Stěžovatel nemůže namítat dotčení vlastnických práv jiných osob. Tyto námitky by mohly být přípustné např. tehdy, pokud by v důsledku stavebního záměru byl přístup k pozemkům třetích osob napříště možný pouze přes pozemek ve vlastnictví stěžovatele. Taková situace však v projednávané věci nenastala.

[19] Ve druhé kasační námitce stěžovatel rozporuje závěr krajského soudu, že pozbytí platnosti podkladových stanovisek správců sítí a závazného stanoviska vodoprávního úřadu nepředstavovalo vadu řízení, která měla vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

[20] Ze správního spisu vyplývá, že ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí pozbylo platnosti závazné stanovisko vodoprávního úřadu a také některá podkladová stanoviska. Konkrétně se jednalo o stanoviska GasNet, s. r. o. ze dne 24. 8. 2021 a ze dne 6. 10. 2021, sdělení ČEZ ICT Services, a.s. ze dne 31. 8. 2020, sdělení Telco Pro Services, a.s. ze dne 31. 8. 2020, protokol GasNet, s.r.o. o zajištění kapacity č. 4000237483 ze dne 5. 5. 2021 a vyjádření CETIN a.s. ze dne 6. 10. 2021.

[21] Krajský soud ve vztahu k neplatným podkladovým stanoviskům správců sítí konstatoval, že stěžovatel jednak netvrdil konkrétní dotčení svých věcných práv v důsledku namítané procesní vady a zároveň nevznikly žádné pochybnosti o tom, že by zjištěná procesní vada mohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Z obsahu správního spisu totiž dle krajského soudu nijak nevyplyvá, že by se poloha, kapacita a ochrana stávající technické infrastruktury v době od pozbytí platnosti stanovisek správců sítí do vydání napadeného rozhodnutí jakkoli změnila. Ani stěžovatel netvrdil, že by skutková situace dostala změn. Obdobně k neplatnosti závazného stanoviska vodoprávního úřadu krajský soud uvedl, že z obsahu správního spisu nebylo zřejmé a ani stěžovatel v žalobě netvrdil, že by se skutková či právní situace v době od uplynutí platnosti závazného stanoviska do vydání napadeného rozhodnutí proměnila a že se stěžovatelových hmotných práv mohla dotknout stavba vyústění dešťové kanalizace na pozemku parc. č. XM (značně vzdáleném od pozemku v jeho vlastnictví).

[22] Nejvyšší správní soud nejprve přisvědčuje stěžovateli, že závazné i podkladové stanovisko podmiňující vydání správního rozhodnutí musí být v době rozhodování správního orgánu platné (§ 149 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), a to i v době vydání rozhodnutí o odvolání. V rozsudku ze dne 12. 8. 2024, č. j. 6 As 125/2024-76, č. 4642/2024 Sb. NSS, ovšem Nejvyšší správní soud vysvětlil, že pokud se v řízení před krajským soudem prokáže, že nedošlo ke změně rozhodných poměrů a závěry a podmínky závazného stanoviska jsou ve vztahu k dotčenému území a posuzovanému záměru stále relevantní, může skončení platnosti závazného stanoviska před vydáním pravomocného rozhodnutí tímto stanoviskem podmíněného představovat pouze formální nedostatek. Za takové situace by zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pouze z toho důvodu, aby příslušný dotčený orgán vydal nové závazné stanovisko totožného obsahu, představovalo bezúčelný formalismus. Shodný závěr platí pro podkladová stanoviska, jejichž platnost před vydáním odvolacího správního rozhodnutí vypršela. Nejvyšší správní soud tedy nemůže přisvědčit stěžovateli, že by pozbytí platnosti shora označených podkladových stanovisek a závazného stanoviska vodoprávního úřadu *a priori* představovalo takovou vadu řízení, pro kterou by bylo vždy namístě rozhodnutí žalovaného zrušit.

[23] Nejvyšší správní soud dále obecně souhlasí s krajským soudem, že stěžovatel byl oprávněn namítat porušení právních předpisů, pokud by bylo současně zjevné, že neplatností stanovisek vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury či závazného stanoviska vodoprávního úřadu mohla být dotčena jeho právní sféra, v tomto konkrétním případě jeho vlastnické právo (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2025, č. j. 6 As 84/2024-36, bod 14). V naposledy citovaném rozsudku však Nejvyšší správní soud (mj. též ve vztahu k neplatným stanoviskům vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury) zároveň konstatoval, že v případě účastníka řízení není

pokračování

třeba, aby v žalobě tvrdil dotčení na svém vlastnickém právu ve vztahu k námitce neplatnosti stanovisek vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury, protože neplatnost zmíněných stanovisek se obecně dotýká jeho vlastnického práva. Obecný požadavek krajského soudu, aby stěžovatel uvedl, jak mělo být jeho právo dotčeno tím, že vypršela platnost stanovisek správců sítí, tedy neobstojí.

[24] Nejvyšší správní soud rovněž považuje za nesprávné opakovaně vyřčené závěry krajského soudu, dle nichž stěžovatel netvrdil, že se skutková situace od pozbytí platnosti podkladových stanovisek či závazného stanoviska vodoprávního úřadu v době uplynutí platnosti do vydání napadeného rozhodnutí změnila. Ve shora citovaném rozsudku č. j. 6 As 125/2024-76 Nejvyšší správní soud konstatoval, že posouzení, zda měla taková vada vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, je úkolem soudu a nemůže být podmíněno dalším požadavkem na žalobcovu (zde stěžovatelovo) tvrzení, či dokonce důkazní břemeno. Je na krajském soudu, aby na základě důkazů předložených a provedených v řízení před soudem, rozhodl, zda zjištěná procesní vada mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, či nikoli.

[25] Krajský soud proto pochybil, jestliže stěžovateli vytkl, že netvrdil a neprokázal, že došlo k relevantní změně poměrů. Krajský soud následně sice posoudil, zda v dotčeném území došlo k takové změně poměrů, která by znamenala věcnou nepoužitelnost podkladových stanovisek a závazného stanoviska vodoprávního úřadu, tyto okolnosti ovšem zhodnotil pouze obecně s odkazem na obsah správního spisu. V tomto postupu nedostal požadavkům vymezeným v rozsudku č. j. 6 As 125/2024-76. Krajský soud nemohl pouze odkázat na obsah správního spisu s tím, že z něj vyplývá, že k žádné změně poměrů nedošlo. Bylo totiž povinností krajského soudu náležitě posoudit, zda zjištěná vada řízení spočívající v neplatnosti závazného stanoviska vodoprávního úřadu a vyjádření správců sítí nepředstavovala vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. K tomuto závěru by krajský soud mohl dospět pouze tehdy, kdy by žalovaný či stavebník soudu doložili jasné důkazy (ideálně vyjádření osob či orgánů oprávněných k vydání příslušných stanovisek), že změna skutkových či právních poměrů nenastala, a pokud by stěžovatel nově obstarané a před soudem provedené důkazy nezpochybnil vlastní argumentací či jím předloženými důkazy. Krajský soud však bez bližších podrobností odkázal toliko na obsah správního spisu, v němž však nebylo možno nalézt žádné konkrétní důkazy, že skutkový a právní stav ohledně závazného stanoviska vodoprávního úřadu a stanovisek správců sítí zůstal nezměněn. Fakticky také krajský soud nesprávně vycházel z předpokladu, že stěžovatel žádnou změnu poměrů netvrdil a neprokázal. Tento právní závěr ovšem neobstojí. Nutno zdůraznit, že je to krajský soud, kdo musí postavit najisto, že ke změně poměrů nedošlo. Krajský soud se tedy nemůže omezit na konstatování, že „z obsahu správního spisu spíše vyplývalo“.

[26] Nejvyšší správní soud v této chvíli nepředjímá důvodnost stěžovatelových námitek. V nyní projednávané věci však nelze uzavřít, jak to učinil krajský soud, že ze správního spisu nevyplývá změna poměrů a že stěžovatel změnu poměrů netvrdil a neprokázal. V dalším řízení proto krajský soud znovu posoudí stěžovatelem uplatněnou žalobní námitku. Případná neplatnost vyjádření dotčených subjektů z výše uvedených důvodů nutně neznamená nezákonnost správních rozhodnutí, posouzení této otázky však přísluší krajskému soudu, a to na základě nově shromážděných a jím v řízení provedených důkazů.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Krajský soud na základě výše uvedeného znovu posoudí stěžovatelovu námitku vlivu neplatnosti podkladových stanovisek správců sítí a závazného stanoviska vodoprávního úřadu na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. července 2025

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu